

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/11/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114226332
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5114226332.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu FV Brezno 5 s.r.o., so sídlom Lazovná 53, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 597 588, zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA SLIVKA & LEČKOVÁ s.r.o., so sídlom Turčianska 16, 821 09 Bratislava, IČO: 35 913 754, proti žalovanému Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, zastupenému AKMG, s.r.o., so sídlom Dolná 6A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 800 589, o zaplatenie 767,50 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/47/2018-444 z 26. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 19Cb/172/2014-366 z 8. decembra 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 767,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 767,50 eur od 16.10.2014 do zaplatenia, v časti uplatnených úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 767,50 eur od 15.05.2014 do 15.10.2014 žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 13Cob/47/2018-444 z 26. septembra 2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 767,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 767,50 eur od 16.10.2014 do zaplatenia v spojení so závislým výrokom, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Zároveň rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

3. Po vykonaní dokazovania odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu 767,50 eur s príslušenstvom, ako pohľadávku žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného neoprávneným účtovaním platby za prístup do distribučnej sústavy žalobcu, a to v nadväznosti na konštatáciu ex tunc účinkov Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 17/2014 z 22. júna 2016, t. j. že jeho účinky sa vzťahujú aj na situácie, ktoré vznikli pred vydaním tohto rozhodnutia, pretože prednosť má princíp ústavnosti. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalobca, odvolací súd mu priznal proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s poukazom na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a tiež aj v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

5. Právnu otázku, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie súdu, je potrebné vidieť: a) v právnom posúdení existujúceho zmluvného vzťahu medzi žalovaným a žalobcom ako výrobcom elektriny (teda v právnom posúdení zmluvy o pripojení), b) v spojení s právnym posúdením ust. § 21 ods. 2 písm. a/ zákona č. 656/2004 Z.z. v kontexte príslušných ustanovení zákona č. 656/2004 Z.z., ktoré označil a podrobne rozobral v druhej časti dovolania a c) v nadväznosti na ust. § 96 zákona č. 251/2012 Z.z., v právnom posúdení zmluvy o prístupe do sústavy podľa ust. § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 251/2012 Z.z. v nadväznosti na príslušné ustanovenie tohto zákona, ďalej Pravidiel trhu a Vyhlášky č. 221/2013.

6. Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd, mali pri skúmaní existencie zmluvy o prístupe do distribučnej sústavy vychádzať a priori zo zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike, a nie z neskoršieho zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike. Žalovaný mal so žalobcom uzavretú zmluvu o prístupe do distribučnej sústavy PDS, na základe ktorej fakturoval žalobcovi platbu za prístup do distribučnej sústavy, a teda nie je možné prijať právny názor o bezdôvodnom obohatení.

7. K ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolateľ uviedol, že právnou otázkou, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a zároveň od ktorej záviselo rozhodovanie odvolacieho súdu, sú účinky nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaniach podľa článku 125 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) o súlade právnych predpisov s Ústavou SR. V danom prípade sa jedná o účinky nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 17/2014-132. Poukázal na to, že v prospech účinkov nálezu Ústavného súdu SR „ex tunc“ sú rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj NS SR“) sp. zn. 1Obdo/8/2006 z 22.01.2008, sp. zn. 4Obdo/28/2008 z 12.11.2009 a sp. zn. 1Obdo/12/2006 z 22.01.2008. Uvedené rozhodnutia NS SR dopadajú na tie súdne konania, v ktorých Ústavný súd SR vyjadril svoj právny názor na účinky nálezu Ústavného súdu SR „ex tunc“ v zjednocujúcom stanovisku, na ktoré odkazuje aj odvolací súd. Tieto súdne konania sa však nedajú použiť na prejednávaný prípad. Naopak, v prospech účinkov nálezu Ústavného súdu SR „ex nunc“ sú rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Tdo/69/2012 z 15.01.2013, sp. zn. 1TdoV/6/2013 z 25.09.2013 a sp. zn. 6Tdo/11/2013 zo 04.04.2013.

8. Dovolateľ v zmysle ust. § 444 ods. 1 CSP navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu až do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, pretože na strane žalovaného hrozí vznik nenapraviteľnej ujmy alebo ťažko napraviteľnej ujmy, pričom ujma na strane žalovaného bude súhrnná za všetkých žalobcov (keďže voči žalovanému je vedených viac, ako sto súdnych konaní, pričom hodnotu sporov je možné počítat' v miliónoch eur), čo je neúmerne k majetkovému prospechu, priznanému žalobcom každou jednotlivou žalobou. Žalovanému tak hrozí, že na základe nezákonných rozhodnutí súdov prvej

inštancie a odvolacieho súdu bude exekvovaný a nútený uhradiť žalovanú sumu, čím dôjde na jeho strane k vzniku škody. Dovolacie konanie môže v danom prípade trvať aj dlhšie časové obdobie, počas ktorého sa môže spätné vymoženie pohľadávky od žalobcu zhoršiť, resp. toto bude už fakticky nemožné. Na druhej strane, ak by podané dovolanie nebolo úspešné, má žalobca právnu istotu vymoženia svojej pohľadávky vždy, nakoľko medzi účastníkmi sú uzavreté viaceré obchodno-záväzkové vzťahy, z ktorých dochádza k finančnému plneniu.

9. Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne rozsudok súdu odvolacieho súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

10. K dovolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

12. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

13. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, alebo ak jeho prípustnosť výslovne vylučuje, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

14. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP, podľa ktorých dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/). Podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

15. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

16. Spor o zaplatenie sumy 767,50 eur s príslušenstvom začal na súde prvej inštancie dňa 6. augusta 2014. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z.z. bola s účinnosťou od 01. januára 2014 stanovená minimálna mzda na rok 2014 vo výške 352 eur (ust. §1 písm. a/), pričom desaťnásobok tejto sumy potom predstavuje 3.520 eur. V predmetnom dovolacom konaní dovolanie žalovaného smeruje proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení 767,50 eur, ktoré neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, stanovenej v čase podania žaloby. Z uvedeného dôvodu je tak zrejmé, že prípustnosť dovolania žalovaného je vylúčená *ex lege* v zmysle ust. § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné v zmysle ust. § 447 písm. c/ CSP v spojení s ust. § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

18. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti

žalovanému, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to, že žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

19. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.